

El primer comiat

Poc, perquè badàven!

Era sens dupte envers la etat primera
Del memorable temps de la picó,
Quan nova i ben flamant, la nostra esfera,
Començava a rodar per la Creació.

Llavors que els instruments eren de canyes
I el món n'era tot ell, un Paradís,
Sense cap dels propietaris sense entranyes
Que el lloguer pujen, cada més, del pís.

No es movien raons dins del planeta:
Es vivia content i satisfet;
El vestir, no costava cap peseta;
Quatre pàmols només, ¡i estava fet!

El menjar, a la ma tot sol venia,
Quan la gana apretava de debo;
Encara, per gran sort, no es coneixia
Dels acaparaments la institució.

No regnava cap llei per la vagància,
Ni es manava a ningú que treballés,
Ni hi havia empleats de vigilància,
Ni burots, ni molt menys carrabinés.

El mareig dels discursos no existia;
Res de mitings, assembleies, clubs ni Corts;
No entrava en els magins eixa mania
De arribà a diputats o regidors.

La febre, ara imperant, de la moneda,
No desvetllava dels mortals la son;
I a l'hora solemniosa de la queda
Era complerta la quietut del món.

Parlaven els ocells, tal com persones;
Parlava algún bestia prvil'legiat;
Del mar no se enfadaven, mai, les ones,
I el cel no es veia mai ennuvolat.

Els aires, eren suaus; aures divines,
Que es passaven les hores fent petons;
Les roses no creixien amb espines,
Com les de avui, i els cors eren beçons.

Heu-es'l aquí, del senyô Adam i d'Eva,
El niuet de un estatge celestial;
Heu-se-la aquí, la cobdiciada breva
D'un Paradís, que en deien terrenal.

El varen perdre un jorn, per la bestiesa
D'escoltar els conçells de la serpent;
I els hi donà comiat, per sa vilesa,
La voluntat de Déu, omnipotent.

¡I qui no els veu fugir, amb cara estranya,
Soptats per la primera tempestat,
I fer-se a corra-cuita una cabanya
I aixoplugar-se del primer ruixat!

Sort que la finca els va sortir barata;
Que allavors, ho donaven tot de franc,
I no costava res la millor llata
I sobraven per tot pedres i fanc.

¡Debades van plorar, després, en ares
Dels mals que eixien, i dels bens perduts!
¡Llàstima gran, que, dels pecats dels pares,
Els fills tinguem d'anar-ne geperuts!

(Premiat amb 50 pessetes en els Jocs Florals humorístics del Centre Popular d'aquesta vila).

LES TRADICIONS

Don Joan Tenorio

Comença la meva sort!
Són diades que la gent
sol festejà amb alegria;
cadascú té una mania,
com sempre anem veient.

Per Cap-d'Any es mengen neules;
per Sant Antoni tortell;
per Sant Josep mató i crema;
per les Pascuas costum vell
a la primera la mona
i a la segona el bè;
per Corpus xuclar caramel·los;
per Sant Joan coca ensucrada,
i per Tots Sants que no fallin
castanyes i panellets.

Però a mi en aquesta diada,
si feliç fer-me voleu,
deixeu-me veure Don Joan Tenorio
que faran a l'Ateneu.

P. P. P.

Jamai són incompatibles l'intel·lectualisme i la indústria. Hi ha més sabiduria i més prosperitat en la seva combinació de la que es creuen els filòsofs i el món en general imagina. La vida es comparteix perfectament entre ambdós, i la felicitat s'augmenta per sa harmonia.

Sharon Turner